

gedagpengeperiode, at det så netop vil gå ud over mennesker på det rummelige arbejdsmarked.

Der er også mennesker, der befinder sig i en gråzone, som af en eller anden grund ikke nødvendigvis er i fleksjob, ikke nødvendigvis er handicappet og alt muligt, men alligevel, måske fordi de ikke har haft job før, eller hvad ved jeg, ikke rigtig kan bevise, hvor gode de er på arbejdsmarkedet. Dem rammer man da!

Igen vil jeg sige, at jeg synes, det er i orden, at man laver den her finansiering, men hykleriet synes jeg måske ikke er helt i orden.

Kl. 13:17

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Beskæftigelsesministeren.

Kl. 13:17

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Der er en række forhold, der taler imod fru Lone Dybkjærs forudsigelse om en svækkelse af arbejdsgivernes sociale engagement. Det første er, at personer, der har en langvarig lidelse eller en kronisk lidelse, som vi har drøftet, i sagens natur har en forøget sygdomsrisiko. Men netop derfor har man jo den særlige regel om, at arbejdsgiveren – hvis der er indgået en aftale herom – kan få refunderet sygedagpengene fra kommunen. Her er det altså kommunen, der betaler allerede fra første sygedag.

Der er i dag heller ingen arbejdsgiverperiode overhovedet, når der er tale om personer, der er ansat efter fleksjobordningen, der jo er målrettet de lidt svagere grupper. Også her er det kommunen, der betaler sygedagpenge fra start af.

Når situationen er den, at der er mangel på arbejdskraft, og at der er ubesatte stillinger, så har arbejdsgiverne efter min mening en tilstrækkelig tilskyndelse til at ansætte også de lidt svagere grupper på arbejdsmarkedet. Et nærliggende alternativ ville nemlig i mange tilfælde være, at stillingen ikke kan besættes.

Derfor betragter jeg det som usandsynligt, at det her skulle få den konsekvens, som fru Lone Dybkjær forudsår.

Kl. 13:18

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Fru Lone Dybkjær, endnu en gang.

Kl. 13:18

Lone Dybkjær (RV):

Det bliver jo ikke bedre af, at ministeren bliver ved med at læse sådan nogle præfabrikerede svar op, som siger det samme, som han allerede har sagt tidligere.

Ministeren kender jo udmærket situationen i andre lande, f.eks. i Tyskland, hvor der er meget dramatiske beskyttelsesregler – om man så må sige. Det kan man jo godt, hvis man vil, kalde det her også – i en anden optik i hvert fald. Der er det da klart, at det er virksomhedernes problem, at de står med store sociale byrder, når de skal ansætte folk, og at det derfor er svært at få ansættelse, fordi man skal tage alt det her ind.

Igen vil jeg sige, at ministeren jo sådan set bare kunne sige: Vi er nødt til at få det her finansieret, og vi har fundet, at det her var en god måde at finansiere det på. Vi vil prøve at følge udviklingen, og vi tror ikke, at det får en social slagside – eller hvad ved jeg.

Den der firkantethed, ministeren anvender, synes jeg er fuldstændig meningsløs, fordi ministeren jo i en anden situation ville have anvendt den stik modsatte argumentation. Vi pålægger arbejdsgiveren en større byrde, og det gør det da alt andet lige mere risikofyldt at ansætte svage i virksomheden.

Nu snakker jeg ikke om de veldefinerede svage, om jeg så må sige. Der er jo også, man kunne kalde det den grå zone, og det er da mennesker, der befinder sig der, som det bliver sværere for at få arbejde, fordi arbejdsgiverbyrden bliver større.

Kl. 13:20

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Beskæftigelsesministeren.

Kl. 13:20

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu debatterer jeg ikke de her ting til hverdag med fru Lone Dybkjær, men hvis vi gjorde det, så ville jeg jo også have fremhævet, at vi er kommet ret langt i den her regerings tid med at få svage grupper ind på arbejdsmarkedet. Siden 2004 er 30.000 personer fra de såkaldte matchgruppe 4 og matchgruppe 5 kommet ind på arbejdsmarkedet.

Derfor er det ræsonnement, fru Lone Dybkjær kommer med, lidt forkert, for jeg tror, at tyskerne – og de skeler jo også lidt til Danmark – ser, hvor godt det går i Danmark med at få de grupper ind på arbejdsmarkedet. Så helt tåbeligt bærer vi os jo altså ikke ad.

Det, jeg tror er afgørende her, er, at arbejdsgiverne arbejder med de her ting, og jeg kan sige, at vi i næste uge kommer med en stor analyse af sygefraværet i Danmark, hvor vi jo fremlægger, hvad vi ved om sygefravær. Det tror jeg vil give anledning til en meget interessant og vigtig de-